

מ"ת 10954/10/17 - מדינת ישראל נגד עופר קובר, ליאור בן סימון, איל עזיזה, שרון אדרי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 10954-10-17 מדינת ישראל נ' קובר(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 403251/2017

בפני	כבוד השופט גיא אבנון
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. עופר קובר (עציר) 2. ליאור בן סימון (עציר) 3. איל עזיזה (עציר) 4. שרון אדרי (עציר)

החלטה

כנגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה בצוותא והתפרצות מתוכו לאחר שביצעו גניבה, לפי סעיפים 406(ב) ו- 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). למשיב 1 מיוחס אישום נוסף להחזקת סמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א)+7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין. בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים.

החלטה זו עוסקת בשאלת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיבים. 3 הערות מקדימות: א. בעקבות הדיון בבקשה ולאור טענות ב"כ המשיבים, תוקן כתב האישום על דרך מחיקת עדת תביעה מס' 5 בכתב האישום המקורי. ב. בהמשך לדיון הגישו הצדדים השלמת טיעון בכתב לרבות הפניה לפסיקה, זאת בנוגע לשאלה כיצד ניתן יהיה להעיד במשפט את המודיעה למוקד 100 שסירבה למסור עדות במשטרה, משמעות הסירוב, והאם יש לו נפקות בשלב זה של ההליך. ג. הצדדים לא טענו דבר וחצי דבר ביחס לאישום השני, ייתכן בשל כך שהמשיב 1 מסכים לתשתית ראייתית למפורט באישום זה, או נוכח הנחה שמדובר באישום שאין בו להשפיע על תוצאת ההליך לאור כמות הסם שהחזקתו מיוחסת למשיב, או מכל טעם אחר. כך או אחרת, החלטה זו עוסקת באישום הראשון בלבד, אליו התייחסו הצדדים.

אישום מס' 1

1. בתמצית נטען כי המשיבים כולם הגיעו למקום מפגש בבית ברחוב ויצמן 69 גדרה הגובל במושב קידרון (להלן: מקום המפגש). בשעה 9:20 הגיע המשיב 1 למקום המפגש במכונית מיצובישי. מיד ובסמוך הגיע המשיב 2 במכונית

סיטרוואן (להלן: מכונת הסיטרוואן). בשעה 9:40 הגיעו המשיבים 3-4 במכונת מאזדה בה נהג אחר בשם דרור דרעי (להלן: דרור).

דרור מסר למשיב 1 חפץ מתכתי ארוך (להלן: החפץ) שאותו הסליק האחרון תחת חולצתו, ובהמשך הניח את החפץ בתוך הסיטרוואן. המשיב 2 העביר חפצים מתא המטען של הסיטרוואן לתא המטען במכונת המאזדה, ודרור עזב את המקום בעוד המשיבים נותרו במקום המפגש.

בשעה 10:32 ניגשו המשיבים 2 ו-3 לסיטרוואן, המשיב 3 הוציא מתוך המכונת את החפץ והניחו בסמוך, והמשיבים 2 ו-3 עזבו את מקום המפגש בנסיעה בסיטרוואן. בשעה 10:38 שבו המשיבים 2 ו-3 למקום המפגש בנסיעה בסיטרוואן, המשיב 3 נטל את החפץ, העבירו למשיב 2 אשר הכניסו לתוך הסיטרוואן, והמשיבים 2 ו-3 עזבו את מקום המפגש.

בשעה 10:47 שבו המשיבים כולם אל מקום המפגש, המשיב 2 נכנס למושב הנהג של הסיטרוואן והמשיב 4 נכנס למושב האחורי. המשיבים 1 ו-3 ניגשו למכונת המיצובישי תוך שמשיב 3 נטל לידיו בדים שונים ואילו משיב 1 נטל חפץ מתכתי ארוך עטוף בד, והמשיבים 1 ו-3 נכנסו גם הם לסיטרוואן. המשיבים כולם עזבו את המקום במכונת הסיטרוואן.

בשעה 11:00 או בסמוך לכך הגיעו המשיבים במכונת הסיטרוואן לבית המתלונן במושב קידרון (להלן: הבית) שהיה נעול וסגור, פרצו בצוותא חדא בכך שנטרלו את מערכת האזעקה על ידי חיתוך חיווט האזעקה, עקרו את מנעול דלת הזכוכית המקשרת בין המרפסת לסלון ונכנסו אל הבית. בנסיבות אלה עקרו מתוך ארון בבית כספת לבנה שהכילה אקדח, 3 מחסניות מלאות כדורים, 30,000 ₪ במזומן, המחאות שקיבל המתלונן מלקוחות, 4 דרכונים.

תמצית טענות הצדדים

2. אין מחלוקת כי בית המתלונן נפרץ וכי נגנבה ממנו כספת שהכילה את המתואר, תוך שהמשיבים כופרים בטענה כי הם אלו שביצעו את ההתפרצות. בתמצית, התשתית הראייתית מתבססת על שני נדבכים מרכזיים: האחד - צילומי מצלמת אבטחה ממקום המפגש, השני - הודעה למוקד 100, תמונת מכונת הסיטרוואן שצילמה המודיעה, ומזכרים באשר לשיחות עם המודיעה, שסירבה למסור הודעה בתחנת המשטרה.

3. אין מחלוקת כי המשיבים מזוהים בסרטונים במקום המפגש עובר לאירוע ההתפרצות. באשר לשלב זה טוענים ב"כ המשיבים כי לא ניתן לזהות את החפצים המתוארים בכתב האישום, ולא ניתן לקבוע כי מדובר בחפצים מתכתיים (בכתב האישום מתוארים 2 חפצים כאלה). עוד טוענים ב"כ המשיבים כי לא ניתן ליתן אמון בשעת ההקלטה וכי ישנו פער של שעה ו-9 דקות בין שעון ההקלטה לבין הזמן במציאות. ב"כ המבקשת הבהירה כי אכן יש פער זמנים, וכי כתב האישום מעודכן בהתאם. כך, כשדו"ח הצפיה מתייחס לשעה 9:39, בכתב האישום צוינה השעה 10:48.

4. המחלוקת המרכזית נוגעת להודעה למוקד 100, ולעובדה כי המודיעה סירבה למסור הודעה בתחנת המשטרה. המבקשת כללה את המודיעה כעדת תביעה, ובכוונתה לזמנה למסור עדות בבית המשפט.

5. לטענת המבקשת, פער הזמנים הקצר של 11 דקות בין מועד עזיבת המשיבים את מקום המפגש במכונת הסיטרוואן, לבין מועד ההודעה למוקד 100 על חשד לפריצה, על ידי אנשים שנכנסו למכונת הסיטרוואן, מקים תשתית

ראייתית כנדרש. לטענת המבקשת, העובדה שהמודיעה סירבה למסור הודעה בתחנת המשטרה, איננה מונעת צירופה כעדת תביעה וזימונה להעיד בבית המשפט.

לשיטת המבקשת אין מקום לדון בשלב זה בטענת המשיבים לקושי ראייתי הנובע מאי חקירת המודיעה בתחנת המשטרה. המבקשת הוסיפה וטענה כי המודיעה איננה פסולה להעיד, כי הודעתה למוקד 100 מהווה אמרת חוץ, כי סירובה להעיד במשטרה תועד במזכרים, וכי מתקיים חריג לעדות מפני השמועה נוכח הודעה למוקד בזמן ביצוע העבירה ולאור הכוונה לזמן את המודיעה כעדה במשפט, כך שניתן יהיה לחקור אותה בחקירה נגדית. ב"כ המבקשת הפנתה לפסיקה התומכת לשיטתה בעמדתה, לרבות ע"פ 7293/97 ז'אפר נ' מדינת ישראל (פד"י נב(5) 460) (להלן: עניין ז'אפר).

6. ב"כ המשיבים טענו כי טענות הנוגעות לקבילות ראיות מקומן בשלב זה של ההליך. עוד טענו כי על בית המשפט לבחון את התשתית הראייתית כפי שהיא קיימת במועד הדיון, ולא תחת הנחת העבודה של המבקשת, לפיה המודיעה תעיד במשפט חרף סירובה למסור הודעה בתחנת המשטרה. עוד טענו, כי אף אם תעיד המודיעה במשפט, הגנת המשיבים תיפגע נוכח היעדר מסירת גרסה במשטרה, ומכך תקום טענת הגנה מן הצדק. עוד הפנו ב"כ המשיבים לכך שאילו נחקרה המודיעה במשטרה, ניתן היה לעמת אותה עם ממצאים ולבצע פעולות חקירה הכרחיות כגון מסדרי זיהוי, דבר שהיה בו לסייע בגילוי האמת. ב"כ המשיבים הפנו לכך שבניגוד לעניין ז'אפר, בענייננו זהות המודיעה ידועה, ומשכך אין מניעה להביאה לעדות במשפט. מכאן, לא ניתן יהיה לעשות שימוש בסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות), וככל שהמודיעה תסרב להגיע תוכל המבקשת לבחון אפשרות שימוש בסעיף 10א לפקודת הראיות, ובלבד שאמצעי פסול יניא את המודיעה מלהתייצב למשפט.

עוד טענו ב"כ המשיבים כי המודיעה לא ראתה בוודאות התפרצות, כי איננה יודעת מה ראתה בידי החשודים עליהם דיווחה, כי קיימים דיווחים סותרים באשר למספר החשודים שראתה (פעם דיברה על שניים ופעם על שלושה, ואילו המשיבים הם ארבעה), כי דיווחה על חשודים שחורים ואילו המשיבים 2-4 בעלי גוון עור בהיר, כי החשודים לבשו שחור ואילו מדו"ח הצפיה עולה שהמשיב 1 לבש חולצה בהירה.

כן טענו ב"כ המשיבים לאפליה בין המשיבים לבין דרור אשר נפגש עמם במקום המפגש ואף היה מעורב במסירה וקבלת חפצים, נחקר כחשוד, אך סופו של יום איננו נאשם.

לבסוף טענו ב"כ המשיבים לשיהוי בן כשלושה שבועות ממועד היודע זהות המשיבים ועד מעצרו, שיהוי שנוצר לשיטתם כתוצאה מניסיון המשטרה לגבות הודעה מהמודיעה, ושיש בו לחזק את הטענה בדבר חולשה ראייתית.

תשתית ראייתית ודיון

7. כאמור, אין מחלוקת על כך שבית המתלונן נפרץ תוך שכספת נעקרה ממקומה ונגנבה על תכולתה. החקירה החלה עם קבלת הודעה למוקד 100. אפנה למסמכים שלהלן: א. דיסק הקלטת ההודעה למוקד 100; ב. דו"ח משל"ט מיום 8.9.17; ג. דו"ח תמלול מאת רונן ברונר.

ההודעה למוקד 100 התקבלה בשעה 10:59, תוך שהמודיעה תיארה חשד בדבר התפרצות לבית במושב קדרון, סיפרה שמדובר בשלושה חשודים שנכנסו לרכב סיטרואן כסוף שחור אותו היא צילמה ומסרה טלפונית את מספרו, סיפרה על 3 גברים כהים שהחזיקו קופסא לבנה, נראו בלחץ, נוסעים לכיוון ביל"ו בפראות במהירות מופרזת.

האזנתי מספר פעמים להקלטה. המודיעה נשמעת לחוצה ונחזית כמי שמתלוננת בזמן אמת על שראתה בסמוך לפנייתה למוקד, ועל שראות עיניה תוך כדי נסיעה בעקבות רכב החשודים.

8. מסמך ד. דו"ח פעולה מיום 8.9.17 מאת פקד אשר דוד. מתאר הגעה למושב קדרון, חבירה לצוות שנכח במקום, שיחת טלפון שלו עם המודיעה, שסיפרה לו כי ראתה שניים או שלושה חשודים מחזיקים קופסא לבנה יוצאים כפופים ובריצה מחצר בית במושב לכיוון רכב סיטרואן שחור שמיד החל בנסיעה. היא צילמה את חלקו האחורי של הרכב כולל לוחית הזיהוי והעבירה את התמונה במסרון לטלפון הנייד של פקד דוד. בדיקת המספר העלתה כי הרכב שייך למשיב 2 המתגורר באופקים. בהמשך ולפי הפניה של רב"ש היישוב הגיע פקד דוד לביתה של אורטל ביטון, שם נמצאו המצלמות אשר תיעדו את המפגש בין ארבעת המשיבים ודרור דרעי כמתואר בחלקו הראשון של כתב האישום, מפגש שכאמור התרחש עובר להתפרצות.

9. מסמכים נוספים הנוגעים לניסיונות לקבל עדות מסודרת מן המודיעה: ה. מזכר מאת אוסקר יעקובוב מיום 3.10.17. מתאר כי ביום 9.9.17 (המזכר נכתב באיחור ניכר - ג.א.) התקשר למודיעה (ה) מיכל מספר פעמים ואף נסע לביתה והכל ללא מענה. לאחר שהשאר הודעה דרך בעלה, המודיעה חזרה אליו ואמרה שכבר מסרה הכל לשוטר "אשר", ושאינה מעוניינת למסור עדות כי היא מפחדת על עצמה ועל בני משפחתה; ו. מזכר מאת אריק רזניק מיום 3.10.17. מתאר כי ביום 20.9.17 (המזכר נכתב באיחור ניכר - ג.א.) פנה פקד אשר דוד למודיעה כדי לנסות פעם נוספת לשכנעה להגיע למסירת עדות. המודיעה עמדה על התנגדותה, ואז אריק שוחח אתה וניסה גם הוא לשכנעה, אך לשווא. במהלך השיחה ביקש ממנה הבהרות לאירוע. תיארה בפניו כי ראתה 2 או 3 גברים יוצאים משער משפחת קישנר. המקום מוכר לה כיוון שנהגה לרכוש מהם פירות וירקות. הם עוררו את חשדה נוכחה העובדה שסחבו יחדיו דבר מה שנראה לה כבד בצורת קובייה או מלבן, רצו ככל שיכלו לכיוון רכב סיטרואן שחור, עלו יחדיו ונמלטו מהמקום במהירות, אז החליטה לנסוע אחריהם ודיווחה במקביל למוקד 100; ז. מזכר מאת אוסקר יעקובוב מיום 26.9.17. באותו יום שוחח עם המודיעה ושאל אם היא יכולה לזהות את החשודים. השיבה שאיננה יכולה לזהות כי לא ראתה את פניהם שהיו מכוסות בכובע קסקט, ושבה וסירבה למסור עדות בתחנה, תוך שטענה כי מפחדת על עצמה ועל משפחתה; ח. מזכר מאת אוסקר יעקובוב מיום 3.10.17. מתאר כי באותו יום התקשר למיכל (המודיעה) פעם נוספת ושאל אותה אם הרכב אליו נכנסו החשודים היה מונע והאם היה נהג בתוכו, והיא השיבה כי הרכב היה מונע ובתוכו נהג, אחד החשודים התיישב במושב הקדמי ליד הנהג, ואילו שניים אחרים התיישבו מאחור; ט. מזכר מאת אשר דוד מיום 3.10.17. מתאר כי ביום האירוע (המזכר נכתב באיחור ניכר - ג.א.) הגיע לבית משפחת קישנר והבחין כי הוויטרנה פתוחה; י. מזכר מאת אוסקר יעקובוב מיום 3.10.17. מתאר כי התקשר למתלון ושאל אותו על צבע הכספת שנגנבה מביתו, ונענה כי מדובר בכספת בצבע לבן מט.

10. מן המסמכים שנסקרו לעיל עולה כי המודיעה תיארה בזמן אמיתי 3 גברים שהתפרצו מתוך המשק של משפחת קישנר כשהם אוחזים חפץ גדול, לבן, בצורת קובייה או מלבן, נחזה להיות כבד. כאמור, אין מחלוקת על כך שבוצעה התפרצות לבית המתלון, ממנו נגנבה כספת לבנה שנעקרה מהקיר. תיאור המודיעה מתיישב לכאורה להפליא עם אופן ההתפרצות וסחיבת הכספת (הכבדה). בהודעה למוקד 100 דיברה המודיעה על 3 גברים, וכך גם בשיחתה עם אוסקר יעקובוב (מסמך ח' לעיל), שם הבהירה כי אחד החשודים התיישב ליד הנהג, והשניים האחרים מאחור. מכאן, אינני מוצא לייחס משקל כלשהו, ודאי לא בשלב הלכאורי, לעובדה שבשיחה עם אריק רזניק (מסמך ו' לעיל) דיברה המודיעה על 2 או 3 גברים.

11. המכונת אליה נכנסו החשודים היא מכונתו של משיב 2, ועל כך אין חולק. אין זיהוי של החשודים האחרים

בזירת ההתפרצות, ועל זהותם ניתן ללמוד ממקום המפגש עובר להתפרצות.

צפיתי בעיון בסרטוני מצלמת האבטחה, והתנהלותם של המשיבים, כמו גם של דרור דרעי, נחזית להיות כשל חבורת אנשים שחברו יחדיו לביצוע פעולה, תוך שבשלב זה אין משמעות לשאלה האם החפצים שנצפים בסרטונים הם מתכתיים כטענת המבקשת, אם לאו. דרור עזב את מקום המפגש לבדו, ואילו המשיבים נותרו שם למעלה משעה נוספת. בשעה 10:48 נכנסו המשיבים כולם למכונית הסיטרואן השייכת למשיב 2, ועזבו את מקום המפגש.

זה המקום לציין את מסמך יא. מזכר מאת שלומי שי מיום 9.9.17. החוקר מציין כי ישנו פער זמנים של 1:09 שעות בין הזמן המופיע בסרטוני מצלמת האבטחה לבין הזמן במציאות. הזמנים המפורטים בכתב האישום נערכו תוך התייחסות לפער הזמנים. אדגיש כי מצפיה שלי בסרטונים, עולה כי המשיבים עזבו את מקום המפגש דקה אחת מאוחר יותר מכפי המתואר בכתב האישום ובדו"ח הצפיה (10:47), היינו בשעה 10:48.

שיחת המודיעה התקבלה במוקד 100 בשעה 10:59. וכאמור, לאחר ניתוח המסמכים לעיל קבעתי כי המודיעה מדברת לכאורה על 3 גברים הסוחבים את הכספת שנגנבה מבית המתלונן, שנכנסו למכונית הסיטרואן, שניים למושב האחורי, אחד למושב ליד הנהג, הרכב היה מונע ונהג המתין בתוכו, והרכב עזב בשעטה את המקום.

וידגש, המודיעה התקשרה למשטרה לאחר ביצוע הפריצה, בזמן שהחשודים עזבו את זירת ההתפרצות, ותוך כדי נסיעה אחרי מכונית הסיטרואן.

12. מהתיאור הנ"ל עולה כי מי שנסעו ברכב הסיטרואן הם לכאורה המשיבים. המשיב 2 נהג ברכב, ואילו המשיבים האחרים נסעו בו. למשיבים הספיק פרק זמן קצר ביותר של 11 דקות על מנת להגיע ממקום המפגש לבית המתלונן, לבצע את ההתפרצות, לעקור כספת, ולצאת מן המקום במהירות בחזרה למכונית.

לטענת ב"כ המשיבים, המרחק בין מקום המפגש ביישוב גדרה לבית המתלונן במושב קדרון הוא 15-20 ק"מ, והמשיבים לא יכלו להגיע למקום ולבצע התפרצות בפרק זמן כה קצר. אפנה למסמך יב. הודעת אורטל ביטון מיום 25.9.17 (שורות 17-18), שם מוסרת העדה כי היא מתגוררת בבית בו התקיים המפגש, כי הבית מצוי ביישוב גדרה, אך הוא גובל במושב קדרון; כן אפנה למסמך יג. צילום תצ"א חתום על ידי אוסקר יעקובוב ממנו עולה כי מרחק הנסיעה הקרקעי בין מקום המפגש לבית המתלונן הוא 1.3 ק"מ.

מכאן, המרחק בין מקום המפגש לבין בית המתלונן מתיישב עם המתואר בכתב האישום, אפשרי לנסיעה בפרק זמן קצר ביותר, ואיננו מקים חולשה ראייתית.

13. המשיבים תולים יהבם בכך שהמודיעה סירבה למסור עדות מפורטת בתחנת המשטרה. אכן, אין מדובר במהלך עניינים רגיל ומקובל, המבקשת מודעת לכך, ואף בית המשפט עמד על כך במהלך הדיון (עובר לבחינת חומר החקירה), תוך שהתבקשה (והתקבלה) התייחסות הצדדים בכתב לשאלות הראייתיות העולות מכך.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, מצאתי כי בנסיבות התיק דנן ובכפוף לשלב הראייתי בו עסקינן, אין בכך כדי לפגוע באופן משמעותי בעוצמת הראיות, ולכל היותר קמה חולשה מינורית, ואבהיר:

לטענת המבקשת המדובר בטענה מקדמית שדינה להתברר אך במהלך התיק העיקרי, ואילו לטענת ב"כ המשיבים המדובר בטענות בדבר ראיות לא קבילות, ומשכך על בית המשפט לדון בהן כבר עתה.

בהחלטות רבות חזר בית המשפט העליון ושנה כי טענות מקדמיות דינן להתברר במסגרת התיק העיקרי. מנגד, יש לבחון טענות בדבר ראיות בלתי קבילות, באשר בשלב המעצר עד תום ההליכים על בית המשפט להידרש אך לראיות קבילות ולראיות שקיים ספק בדבר קבילותן, אך לא לראיות שעל פניהן אינן קבילות. ראו לעניין זה בש"פ 2557/04 מדינת ישראל נ' בן ציון ואח' (פורסם 22.3.04), בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל (פורסם 10.4.05).

פניית המודיעה למוקד 100 מוקלטת ומתועדת, ושיחותיה עם אנשי משטרה מתועדות בזכ"דים. החוקרים ניסו מספר פעמים לשכנע את המודיעה להתייצב לחקירה בתחנת המשטרה, אך לשווא, תוך שהאחרונה הבהירה כי היא חוששת לעצמה ולבני משפחתה.

משכך, החליטה המבקשת לכלול את המודיעה ברשימת עדי התביעה, תוך כוונה לזמנה לעדות. מכאן, בפנינו שתי אפשרויות:

האחת - אם תתייצב המודיעה בבית המשפט, בין אם בהסכמה ובין אם בכפייה, אזי ההודעה למוקד 100 תהיה לכאורה קבילה לאמיתות תוכנה לפי סעיף 9 לפקודת הראיות, ועדותה בבית המשפט תהווה עדות ישירה אודות מעשיה ומראה עיניה.

השניה - אם לא תתייצב המודיעה בבית המשפט, יוכל בית המשפט להחליט האם לקבל את ההודעה למוקד 100 כמו גם את תוכן שיחותיה עם אנשי המשטרה לפי סעיף 10א(ב) לפקודת הראיות. במצב דברים זה יהיה על בית המשפט להשתכנע שאמצעי פסול הניא את המודיעה מלהתייצב. בעת הנוכחית אין טענה בדבר אמצעי פסול, ומאידיך אינני רואה בשלב זה בסיס ממשי לכך שלא ניתן יהיה להביא את המודיעה לעדות בבית המשפט, ולו בצו הבאה.

בשני המקרים עולה קושי מסוים מכך שהמודיעה לא נחקרה במשטרה ולא בוצעו עמה פעולות שיכלו להתבצע, אך סבורני כי קושי זה אינו משמעותי נוכח תוכן הודעתה למוקד 100, נסיבות מסירת ההודעה ותוכן שיחות ההבהרה שנערכו עמה מאוחר יותר.

שני הצדדים ביקשו להתייחס לעניין ז'אפר, אך לדעתי הוא איננו רלוונטי לתיק דנן נוכח העובדה ששם דובר על מודיע שלא ניתן היה לאתר, ואילו במקרה דנן מדובר על מודיעה שפרטיה ידועים וניתן לזמנה לעדות, כפי שמתכוונת המבקשת לעשות.

14. סיכום הממצאים בקצרה:

- א. המשיבים כולם נכחו במקום המפגש עם אחד נוסף בשם דרור דרעי.
- ב. דרור עזב את מקום המפגש למעלה משעה לפני המשיבים.
- ג. בשעה 10:48 עזבו המשיבים את מקום המפגש במכונית הסיטרואן של המשיב 2.
- ד. המרחק הקרקעי בין מקום המפגש לבית המתלונן הוא כ- 1.3 ק"מ.
- ה. בשעה 10:59 נראו 3 חשודים מתפרצים החוצה מבית המתלונן כשהם אוחזים כספת שנעקרה מן הבית, ונכנסו למכונית הסיטרואן שהמתינה במקום מונעת ונהג בתוכה, ומייד עזבו את המקום בנסיעה פרועה.

15. נוכח הפרש הזמנים הקצר בין מועד עזיבת המשיבים את מקום המפגש לבין מועד ההתפרצות החוצה מבית המתלונן, אני קובע קיומה של חזקה תכופה, ומכאן המשיבים הם החשודים שיצאו מבית המתלונן. ברי כי הטענה חזקה במיוחד ביחס למשיב 2 - המחזיק במכונת הסיטרוואן, אך נוכח סמיכות הזמנים אני קובע כי בשלב זה הראיות משמעותיות גם ביחס למשיבים הנוספים.
16. הטענה לאפליה ביחס לדרור דרעי דינה להתברר בשלב התיק העיקרי. למעלה מן הצורך אציין כי סבירה בעיני החלטת המבקשת להימנע מהגשת כתב אישום כנגד דרור, נוכח עזיבתו את מקום המפגש למעלה משעה לפני שעזבו אותו המשיבים (בדרכם לבית המתלונן). אכן, התנהלותו של דרור נחזית להיות חשודה, וייתכן כי הוא שותף למשיבים לתכנית העבריינית, אך חשדות לחוד וראיות לחוד.
17. בית המשפט ער להיעדר ראיות פורנזיות לנוכחות מי מהמשיבים בבית המתלונן, כמו גם היעדר תימוכין בדמות איכונים, אך אין דינה של ראיה נגטיבית כראיה פוזיטיבית. עוד אציין כי לא מצאתי לייחס משקל, בעת הנוכחית, לטענות בדבר פערים בין תיאור החשודים לתיאור המתלוננים, ולא מצאתי כי יש בכך להפחית מעוצמת הראיות לכאורה.
18. על כל אלה יש להוסיף את העובדה שהמשיבים מילאו פיהם מים, כזכותם על פי דין, ובכך, כידוע, יש לחזק את הראיות כנגדם. שתיקת המשיבים רלוונטית גם בשלב בחינת ראיות לכאורה, וראו לעניין זה, מבין רבים, את בש"פ 4667/12 אזולאי נ' מדינת ישראל (פורסם 28.6.12, פסקה 8). אילו מי מהמשיבים לא היה שותף להגעה לבית המתלונן, חרף היציאה המשותפת ממקום המפגש, חזקה עליו כי היה טורח להביא נתון זה בפני החוקרים.
19. שקלתי את טענת ב"כ המשיבים באשר לשיהוי במעצרו של המשיבים, אך לא מצאתי כי השיהוי יוצר קושי בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, בפרט נוכח העובדה שהמבקשת ביצעה פעולות חקירה נדרשות בפרק הזמן שקדם למעצר המשיבים. ייתכן כי פעולה נחושה יותר של המשטרה למעצרו של המשיב 2 מיד עם קבלת פרטיו הייתה מובילה לממצאים נוספים, אך זוהי ספקולציה בלבד, ובית המשפט איננו מעמיד עצמו "חוקר על", ודאי בשלב זה של ההליך.
20. נוכח המפורט לעיל אני קובע קיומן של ראיות לכאורה כנגד כל המשיבים ביחס לאישום הראשון, בכפוף לקיומה של חולשה מינורית הנלמדת מכך שהמודיעה לא מסרה עדות מסודרת בתחנת המשטרה.

ניתנה היום, ד' חשוון תשע"ח, 24 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים ובאי כוחם.